

γαιδουρομούλιν τό, ἀμάρι. γαουρομούλιν Κύπρ.
 Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδουρόμουλα.
 Μικρά γαιδουρόμουλα, ὁ ἰδ.

γαιδουρομούρης ἐπίθ. πολλαχ. γαιδ'ρουμούρ'ς
 πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἄδουρομούρης Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 γαιδουρόμουρος Χίος. γααρομούρης Κῶς κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μούρη.

Ὁ ἔχων μούρη, πρόσωπον ὡς τὸ τοῦ ὄνου, ἤτοι
 ἐπίμηκες πρὸς τὰ κάτω, καὶ γενικώτερον ἄσχημος, δύσ-
 μορφος. Συνών. γαιδουροκάτηνος, γαιδουρομάσελ-
 λος, γαιδουρομούρης 1, γαιδουρομούτσουνος 1,
 γαιδουροπρόσωπος.

γαιδουρομούρης ἐπίθ. Ζάκ. Πελοπ. (Παππούλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μοῦτρο ἢ ἐκ τοῦ οὐσ.
 γαιδαρόμουτρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης.

1) Γαιδουρομούρης, ὁ ἰδ., Ζάκ. 2) Μεταφ. ἀναι-
 δής, ἀγροῖκος, ἀναίσχυντος Ζάκ. Πελοπ. (Παππούλ.)
 Συνών. γαιδουρομούτσουνος 2, γαιδουροπρόσωπος.
 Πβ. γαιδουρόμουτρο 2.

γαιδουρόμουτρο τό, σύνθηθ. γααρόμουτρο Κῶς κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μοῦτρο.

1) Μετων. ἄνθρωπος γαιδουρομούρης, δύσμορφος.

2) Μετων. ἄνθρωπος ἀναιδής, ἀναίσχυντος.

Πβ. γαιδουρομούρης.

γαιδουρομούτσουνος ἐπίθ. Λεξ. Αἰν. γαιδ'ρου-
 μούτσ'νους Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μουτσούνα.

1) Γαιδουρομούρης, ὁ ἰδ. 2) Γαιδουρομού-
 τρης 2, ὁ ἰδ.

γαιδουρόμυγα ἡ, σύνθηθ. γαδουρόμυγα πολλαχ.
 ἄδουρόμυια Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαδαρόμυια Σίφν. γαα-
 ρόμυια Κάρπ. γααρόμυγα Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μυῖγα.

Ἐντομον τοῦ γένους τῶν ταβανιδῶν (tabanidae) τῆς
 τάξεως τῶν διπτέρων (diptera) κεντῶν ἐνοχλητικῶς τοὺς
 ὄνους ἐνθ' ἄν.: Ὡσὰ γὰρ τὸν ἤπιασε ἡ γααρόμυια καὶ κό-
 φτει ἄνω κάτω (κόφτει=γυρίζει, περιφέρεται) Κάρπ.

* **γαιδουρονέρι** τό, γαουρονέρι Κάσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ νερό.

Ὑδωρ βαρυστόμαχον: Ἄσμ.

Βρέξε, Θεέ μου, χλότισε τοὶ ἄς εἶν' τοαὶ καλοτσαίρι
 τσαὶ πρήστη-ν ἡ τσοιλία μου πὺν τὸ γαουρονέρι.

* **γαιδουρόνους** ἐπίθ. γαδαρόνους Λεξ. Πόππλετ.
 γαουρονοῦς Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ νοῦς.

Δυσμαθής, δύσνους. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουροκέ-
 φαλος 1.

γαιδουρόνυχ τό, ἀμάρι. γαιδουρόν'χου Στερελλ.
 (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ νύχι.

Τὸ νύχι, ἡ ὀπλή τοῦ ὄνου.

γαιδουρόξυγγο τό, Πελοπ. (Βαμβάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ξύγγι.

Τὸ λίπος τοῦ ὄνου.

γαιδουροουρά ἡ, ἀμάρι. γαιδουροουρά Πελοπ.
 (Βούρβουρ.)— Λεξ. Αἰν. γαιδουροουρά Πελοπ. (Μάν.)
 γαιδ'ρουουρά Εὐβ. (Ἀκρ.) γαουρά Κάσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ οὐρά, παρ' ὃ καὶ ρουρά.
 Τὸ γαουρά καθ' ἀπλολογίαν.

Ἡ οὐρά τοῦ ὄνου.

γαιδουροπάζαρο τό, σύνθηθ. γαιδ'ρουπάζαρον βόρ.
 ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ παζάρι.

Μέρος πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς ὄνων ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τὸν
 ἔβγαλαν 'ς τὸ γαιδουροπάζαρο (τὸν κατήσχυναν διὰ τὰς
 αἰσχυρὰς πράξεις του, ἐκ μεταφ. τῶν διαπομπευομένων ἐπὶ
 ὄνου) πολλαχ.

γαιδουροπαιδεμένος ἐπίθ. Μ'Εγκυκλ. (λ. γαι-
 δουρο-).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ παιδεμένος μετοχ.
 τοῦ ρ. παιδεύω.

Ὁ οἶονεὶ ὡς ὄνος πεπαιδευμένος, ὡς ὄνος ἀνατεθραμ-
 μένος, ἀγροῖκος, βάναντος, χυδαῖος. Συνών. γαιδου-
 ρομαθημένος.

γαιδουρόπαιδον τό, Πόντ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ παιδίον, δι' ὃ ἰδ. παιδί.

Ὁ οἶονεὶ παῖς ὄνου, ὑβριστικῶς.

γαιδουροπατελλίδα ἡ, ἀμάρι. γααροπατελλίδα
 Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πατελλίδα.

Εἶδος θαλασσίου ὀστρακοδέερμου μεγάλου καὶ σκλη-
 ροῦ μὴ τρωγόμενου.

γαιδουροπατινάδα ἡ, ἀμάρι. γαδαροπατ'νάδα
 Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πατινάδα.

Πλήθος ὄνων.

γαιδουρόπαχνο τό, Πελοπ. (Καλάβρυ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ παχνί.

Φάτνη ὄνου.

γαιδουρόπεινα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πείνα.

Ὑπερβολικὴ πείνα. Συνών. διαβολόπεινα.

γαιδουροπέτσι ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πετσι.

Δέρμα ὄνου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουρέα 1.

γαιδουροπικρίδα ἡ, Πελοπ. (Μανιάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πικρίδα.

Εἶδος ἀγρίου χόρτου.

γαιδουροπιλάλα ἡ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πιλάλα.

Τρεξιμον ταχὺ ὡς τὸ τοῦ ὄνου.

γαιδουροπιστιά ἡ, ἀμάρι. γαδαουπιστ'γά Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πιστιά.

Ἡ δερματίνη λωρίς τοῦ σάγκατος ὄνου ἢ καὶ ὀρι-
 ζόντιον ξύλον, ἡ ὁποία περιθέουσα τὰ ὀπίσθια τῶν γλου-
 τῶν του συγκρατεῖ τοῦτο εἰς τὴν ῥάχιν εἰς τὸν κατηφο-
 ρικὸν δρόμον.

γαιδουροπλεύρι τό, Πελοπ. (Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πλεύρ' ἀντὶ γαιδουρό-
 πλεύρο.

Τὸ ἡμιγόνιον ὄνου.

